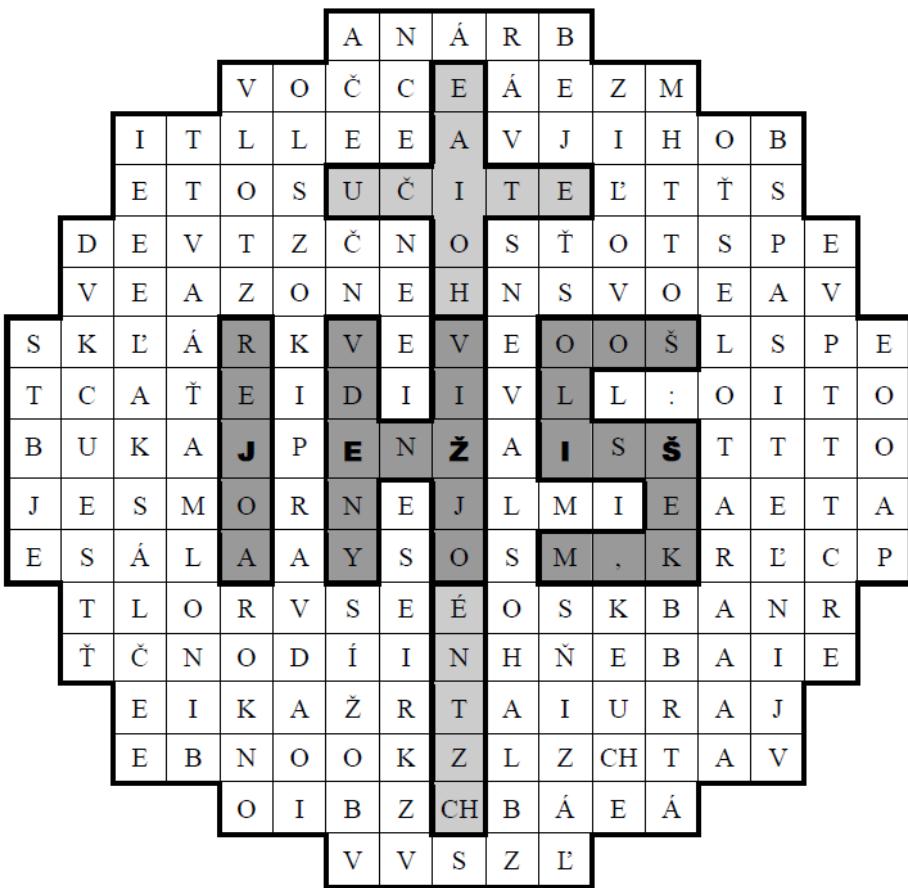

OSEMSMEROVKA

BLAHOSLAVENSTVÁ * BOH * BOŽÍ SYN * BRÁNA * CESTA * ČLOVEK * ČNOST
* DIEŤA * CHLIEB * JAKUB * KŇAZ * KRÁL * LÁSKA * MILOST * OBET *
PASTIER * PRAVDA * PRIATEĽ * RATOLEŠT * SLNKO * SLOVO * SPASITEĽ *
SVETLO * ŠIMON * UČITEĽ * VIERA * VINIČ * VZKRIESENIE * ZÁCHRANCA *
ŽIVOT

Pomôžete nám stavať DOM NÁŠHO SPOLOČENSTVA? ĎAKUJEME
Názov účtu: Rímskokatolícka Cirkev Farnosť Červeník, č.ú.: 20297905/6500

www.cervenik.fara.sk

Kontakt: 0905 947 655 E-mail: kyskam@gmail.com

MARIÁNSKE NOVINY ČERVENÍK

Číslo 26

V. ročník

16.9.2012

- SLOVO NA ÚVOD
- AKTUALITY
- PUTOVANIE DO VLASTNÉHO SRDCA
- O MNE, O TEBE A O NÁS
- AKO BOLO
- LETNÝ TÁBOR VELKÉ KARLOVICE
- LÁSKA?
- BOŽIA MARINÁDA
- PRÍBEH
- SKÚSENOSŤ
- NÁDEJ PRE MLADÝCH...
- UŽ VIEŠ PREČO?
- BOŽIE PRINCÍPY V RODINE
- LITURGIA A VŠEDNÝ DEŇ
- NA ZAMYSLENIE
- TENTO POZNÁTE?
- OSEMSMEROVKA

STRETNUTIE SO SVEDOMÍM

Je 14. september. Čas pokročil. Na Zvonici svieti 00,06. Sedím pred počítačom a rozmyšľam. Vonku ustal dlho očakávaný dážď. Vzduch sa výrazne ochladil. Je relatívne ticho. Telo „hlási“ prirodzenú únavu a rozum diktuje „STOP“. To slovo znie tak naliehavo. Poslúchnem. Obrazovka počítača sa ponára do tmy... Zažíham vnútornú „lampu svojej duše“... Je čas na stretnutie so svedomím... Zo srdca sa derie jedený výkrik nádeje: „Gospodi, pomiluj! Gospodi, pomiluj! Gospodi, pomiluj!“ Na pozadí nočného ticha mi veľmi silne znie otázka spriaznenej duše: „Čo si sa dnes naučil od Ježiša?“ V pamäti sa prehŕňam v knihe času... Defilujú predo mnou hodiny a minúty dňa... „Rástol som do pokory?... Liečil som svet láskou? Čím som prispel k tomu, aby jej bolo dnes vo svete viac? ,KEBY SOM HOVORIL JAZYKMI ĽUDSKÝMI, ČI ANJELSKÝMI, A LÁSKY BY SOM NEMAL, NIČÍM BY SOM NEBOL...“ Bože, ako často som dnes bol NIČÍM... Viem, že iba láska dáva hodnotu môjmu konaniu. Mojej službe. Mojej modlitbe... Koľko pekných slov, pohľadov, či myšlienok si mi dal a ja som ich mal možnosť odozdať ďalej... Ďakujem za... No i napriek tomu sa cítim ako Tvoj veľký dížnik... Je stále veľa toho, s čím som sa nepodelil a v sebectve som si ponechal iba sám pre seba... Aj dnes sila vlastniť bola väčšia, ako sila dávať... Prepáč, Bože, že každý večer zbieram črepy svojich nenaplnených predsačatí... Úprimne ich vkladám do Tvojich rúk... Túžim, aby sa „môjho sveta“ dotklo Tvoje milosrdenstvo... Aby ho očistila Tvoja uzdravujúca láska... Amen.

-brMo-

**NEHĽADAJTE JEŽIŠA
V ĎALEKÝCH KRAJI-
NÁCH – NIE JE TAM.
JE CELKOM BLÍZKO
VÁS, JE S VAMI. LEN
UDRŽIAVAJTE SVETLO
V LAMPE A BUDETE
HO STÁLE VIDIEŤ.
STÁLE DOPLŇAJTE
LAMPУ VŠETKÝMI TÝ-
MI DROBNÝMI KVAP-
KAMI OLEJA LÁSKY A
UVIDÍTE, AKÝ SLADKÝ
JE PÁN, KTORÉHO MI-
LUJETE.**

MATKA TEREZA

ženám starnúť s vráskami a neporušenou chirurgiu, ale ozajstní chlapci majú vrásky sebadôverou. Rovnako, ako to robíte vy... a my v nich veľmi rady čítame... Iste, stúpa záujem i o mužskú plastickú

-Svet ženy podľa Kathy Letteovej, Time-

TENTO POZNÁTÉ?

Dvere sa zatvárajú a električka sa chystá odísť zo zastávky. K vozru pribieha dychčiaci chlapík a zúfalo volá: „Prosím vás, počkajte na mňa, inak nestihнем do práce!“ Cestujúci začnú prehovárať vodiča, ten napokon zastaví a otvorí dvere. Chlapík nastúpi, zatvorí sa dvere, električka sa pohnie a chlapík zahľásí: „Dobrý deň, kontrola cestovných lístkov...“

Rozprávajú sa dvaja kamaráti a jeden hovorí druhému: - Ja som bol v Austrálii na poľovačke na pštrosy.

Ten prvý sa pýta: - A ako ste ich chytali?

Ten druhý na to: - Jednoducho: vyhnali sme ich na asfaltovú cestu oni sa vyšľakali a v strachu chceli vopchať hlavu do piesku.

Pýta sa katechét študentov náboženstva: „Akými slovami je v Biblia ustanovené manželstvo?“

Študent odpovedá: „Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou.“

1. Najmladší Jakubov syn. *** 2. Noemov prvý syn. *** 3. Koho Boh uvádzá pred Grékmi, keď ide o Boží hnev? *** 4. Izákov brat spomínaný v knihe Genesísa. *** 5. Kolko dní pršalo pri potope sveta? *** 6. Zvieraj z faraónovoho sna. *** 7. Akо sa volal Abrahám predtým, ako ho Boh premenoval? *** 8. Kto zabil v knihe Genesísa svojho brata? *** 9. Akо sa volal brat Efraima? *** 10. Aká prírodná katastrofa postihla ľudstvo za Noemových čias? *** 11. Pán zničil Gomoru a ... *** 12. Veľké svetlo, ktoré Boh urobil, aby svietilo cez deň je... *** 13. Druhé meno Izraela. *** 14. Prvý tvor, ktorý opustil Noemovu archu. *** 15. Staviteľ obrovskej lode. *** 16. Akо sa volala krajina, ktorá zostala Abrahámovi po výbere Lóta? *** 17. "En Misfat" sa tiež volá ... *** 18. Vakej krajine slúžil Jozef ako otrok? *** 19. Izmaelov brat sa volá ... *** 20. Akо sa volal Jakubov svokor?

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.	14.	15.	16.	17.	18.	19.	20.
----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

PREDSUDKY VOČI VZHĽADU SÚ HLÚPE

Ukážte mi ženu, ktorá je rada, že starne, a ja vám ukážem, kde má popáleniny od psychiatrickej elektrokonvulzívnej terapie. Áno, snažíte sa presvedčiť samu seba, že je tu veľa žien, ktoré sú staršie ako vy a sú stále prítážlivé.

Problém je, že muži trpia predсудkami voči vzhľadu- súdia ženy podľa toho, ako vyzerajú. Mnohé ženy sa tým trápia a majú preto často veľmi nízke sebavedomie. To ich privádza k tomu, aby sa upäli k najnovším technikám, ktoré sú zamerané proti starnutiu.

Krása ako výhodný nákup

Sotva žena dosiahne štyridsiatku, vyvinie sa u nej chronická neschopnosť povedať NIE plastickým chirurgom. Injekcie podporujúce prasačiu potenciu? Prosím, áno! Sušené ovčie embryá v praktickom balení? Prosím, áno! Keby nám odborníci na krásu povedali, že máme hľať vlastné odrezky z pedikúry na celkové osvieženie pleti, tak sme schopné to urobiť!

Zrozené z predstavy, že stratia svojich zábavných spoločníkov, si nechávajú vytiahanúť očné viečka, zatiahanúť druhú bradu, vyplniť pery kolagénom a vyhlaďiť vrásky botoxom.

Krásu, akoby sa mohlo zdať, je jedna z najprirodzenejších a najmilších vecí, ktoré sa dajú kúpiť za peniaze. V zúfalej snahe vymazať všetky vrásky hovoria ženy o botoxe tým druhom pietneho hlasu, ktorý je obvykle vyhradený pre zázrak zrodu...

Biologická vojna proti telu

Neviem ako vy, ale ja mraštím čelo, pretože nedokážem uveriť, aký hlupák musí byť človek, aby toto robil. Prečo sa báť terorizmu? Ženy samy proti sebe vedú biologickú vojnu, dobrovoľne a plným priehtím dolárov.

Rovnako alarmujúca je aplikácia ľudského tkaniva. Tento zákrok zahŕňa injekčne aplikované kúsky kolagénu, ktoré boli odstránené z mŕtvyh tiel. Dostanete pery, pre ktoré sa zomiera. Doslova.

Eventuálne si môže žena nechať odobrať tuk z vlastného pozadia a injekčne ho vpraviť do pier. Vďaka čomu potom môže bez hanlivosti hovoriť „zadkom“...

A nezabúdajme na liposukciu- nechať si odsať nežiaduci tuk napriek riziku, že lekári nešťastnou náhodou vycucajú i vnútorné orgány, ktoré stále používate. Alebo facelift, pri ktorom vám stiahnu kožu cez hlavu ako tričko...

Starnutie so sebadôverou

Je čas, aby sme sa, dievčatá, prebrali. Elegantná žena by si nemala vyberať nos z katalógu. Pokiaľ uvažujete o troške toho uberania a vypchávania, mám pre vás čosi na vytriezvenie: Michael Jackson...

A k tomu jedna poznámka pod čiarou: Vážne chcete pritiahať ten druh povrchných chlapíkov, ktorí vás budú chcieť len preto, že ste silikónová od hlavy až po päty? -Vlezte do tohto pohlcujúceho koloča sebavylepšovania a zhľúpnete tak, že i vaše kvetiny v kvetináči podajú o rozvod...

Napokon, koža má len jednu skutočnú funkciu- zabrániť vnútrajšku, aby sa roztiekol všade okolo...

Takže, chlapci, je čas, aby ste umožnili

✓ VĎAKA

Kostolnícka služba bola a ešte stále je vecou cti. Vyžaduje zodpovednosť, spoľahlivosť a dôslednosť. Je šťastný pre každú farskú komunitu a kňaza, keď má pri sebe takého človeka. Ratkovské spoločenstvo ho malo dlhé roky v osobe pána Klementa Malovca. Všetci mu za jeho kostolnícku službu- ktorú ukončil posledným májovým dňom z úprimného srdca ďakujeme a pramejme mu Božiu ochranu do ďalších rokov. Novému kostolníkovi, pánoni Benediktu Žigovi, vyprosujeme od Pána Boha silu a vytrvalosť.

✓ PETER, PAVOL A MY

V piatok- 29. 06.- bol prikázaný sviatok sv. Petra a Pavla. Na konci sv. omše sme podčakovali za ukončený školský rok. V tento deň sa konala aj celosvetová zbierka, ktorej cieľom je podporiť evanjelizačné aktivity sv. Otca. 140,- €, ktoré sa počas bohoslužby vyzbierali, sme odovzdali na Arcibiskupský úrad v Trnave. Takou sumou sme aj my participovali na apoštolskom diele súčasného pápeža Benedikta XVI.

✓ UŽ TO „FUNGUJE“

Koncom júna vzniklo vo farnosti malé napätie. Krátkodobý problém vyvolal nový rozpis skupín, spojených s pravidelným sobotajším upratovaním kostola. Po prediskutovaní ženy reagovali veľmi zodpovedne a citlivovo ho vyriešili. Ďakujeme.

✓ „BABKA K BABCE“

Pomaly, ale isto získavame peniaze, ktoré sú nevyhnutne potrebné k realizácii stavby Farského pastoračného centra. Počas júnovej zbierky sme vyzbierali na tento cieľ 2.012,- €. Najbližšia zbierka bude v nedeľu 16. 09. 2012. Za každý milodar vám veľmi pekne ďakujeme.

✓ „BRATRÍČKU, NEVZLIKEJ...“

Ked sa 24. 06. po slávnostných bohoslužbách, ktoré boli v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v TT, konala v priestoroch Arcibiskupstva tzv. „after party“, zúčastnila sa jej aj skupina našich farníkov (dvaja z Ratkoviec + siedmi z Červeníka). Zástupcovia rôznych farností z TT arcidiečezy po recepcii prezentovali svoje skúsenosti z nedávno uskutočnej akcie Noc kostolov a potom si vypočuli prekrásny klavírny koncert Jordanku Palovičovej. Vtedy ešte nikto z prítomných netušil, že to bolo posledné stretnutie s otcom arcibiskupom Mons. Róbertom Bezákonom, ktorý bol vzápätí- 02. 07.- odvolaný z úradu. Bol to šok, ktorý rozhýbal celú slovenskú spoločnosť (a nie len ju). Žiaľ, postoj a vyhlásenia KBS k danému problému vyzneli rozpačito a pôsobili nedôveryhodne. Vďaka, otec arcibiskup, budeme Vás i nadálej sprevádzať modlitbou a láskou.

✓ STÁLO TO ZA TO

Tábor s mládežou, ktorý bol od 15. do 21. 07. vo Veľkých Karloviciach na Morave sa vydaril. Bolo nás spolu 41 (9 dospelých a 32 mladých ľudí). Počas tohto týždňa vo farnosti zastupoval neprítomného brata Mateja v naliehavých prípadoch dp. Róbert Vacula, kaplán z Hlohovca.

✓ NAOZAJ ZAČÍNAME

Dôležitým dňom pre farnosť bol 01. 08. Bola to prvá návšteva brata Mateja na ABÚ po zmene jej vedenia. Po dvojhodinovom osobnom rozhovore s pánom biskupom Jánom Oroschom vyšiel rezultát, ktorý brat Matej povedal veriacim v nedeľných oznamoch: „Rozhodovalo sa o ďalšej perspektíve farnosti. Ďakujem vám za vaše modlitbové zázemie, o ktoré som vás prosil minulú nedeľu. Podľa ústneho vyjadrenia pána biskupa, „osud“ nášho Farského pas-

toračného centra je spečatený. Znamená to, že po obdržaní stavebného povolenia začíname stavať.“ Konečne!

✓ DVE SESTRY: SLOVO A DÔSLEDNOSŤ

ABÚ TT splnomocnilo brata Mateja na sprostredkovanie predaja domu po Mons. Ľudovítovi Hollom, ktorý bol majetkom Arcibiskupstva. Predaj sa nám podarilo za priateľnú cenu dojednať a zrealizovať. Noví majitelia za získanú nehnuteľnosť zaplatili prostredníctvom bankového úveru a banka previedla transakciou peniaze priamo na konto Arcibiskupstva. V liste Arcibiskupstva (ktorý máme), sa ABÚ zaviazalo, že po zaplatení dane vzápäť prevedie zvyšok peňazí (cca 49.000,-€) na bežný účet našej farnosti. Prísľub ABÚ sa ešte neuskutočnil. Veríme, že príčinou je iba administratívna zaťaženosť nových pracovníkov Arcibiskupstva.

✓ AŽ Z VORONEŽE

V piatok 27. júla sme v našom kostolíku privítali 5 - člennú spevácku skupinu PAVETIE z mesta Voronež v Rusku, vzdialeného od nás 2000km. Červeník bol pre nich zastávkou medzi poľským Krakovom, kde sa zúčastnili medzinárodného folklórneho festivalu a účinkovaním na tohtoročnom festivale Jánošíkove dni v Terchovej.

Piatkový voľný deň na Slovensku strávili prehliadkou Červenického múzea, mesta Hlohovec a Piešťan, kde mali popoludní vystúpenie na Kúpeľnom ostrove. Po ňom sa presunuli späť, priamo do nášho farského kostola. Už počas sv. omše nás zaujali svojim nezvyčajným spevom.

Po sv. omši nás brat Matej krátko oboznámił s geografiou mesta Voronež, ktoré bolo ľažko skúšaného počas II. svetovej vojny. Nasledoval takmer hodinový koncert tradičných ruských piesní, popretkávaný slovom o živote a hlbokých ľudských hodnotách. Bol to hlboký estetický zážitok.

✓ ŽIVIÓÓÓ

Je už niekoľkoročnou tradíciou, že na začiatku augusta sa slúži sv. omša na námestí pri Zvonici. Tak to bolo aj 05. 08. V tento deň- za prítomnosti mnohých veriacich- sme počas nej ďakovali za 60- rokov kňazskej služby nášho rodáka Mons. Antona Adamkoviča. Počas sv. omše, ktorú ako hlavný celebrant slúžil oslaveneč, mu asistoval a kázal brat Matej. Spolu sme vytvorili atmosféru hodnú tohto vzácneho výročia. Večer, na tomto istom mieste, bol o 20,00 aj galakoncert Art music orchestra. Medzi prítomnými bol aj maestro Peter Dvorský.

Čo dodať? Azda len to, čo vo svojom pozdrave vyjadril starosta obce, pán Marián Mihálik: „Vysokodôstojný pán Monsiňor, otec Anton! Vaše jubileum nás vašich blízkych a rodákov- napíňa veľkou ľudskou radosťou, zdravou červenickou

Človek však môže ísť v ústrety k Bohu aj s plnými rukami: „Hľa prichádzame, prichádzame plesajúc, aby sme ti priniesli naše dary!“ Tieto dary sú rovnako ovocím ľudskej práce a Božej milosti, takže východná cirkev, prinášajúc v liturgii tieto dary, sa modlí: „Prinášame ti tvoje z tvojho.“

Modlitba sa zavŕšuje chválou. Augustín svoje dielo Boží štát uzavrel svojím pohľadom na večný život: „Potom sa stíšime a budeme naze-ťať, nazerať a milovať, milovať a velebiť. To je to, čo raz bude na onom konci bez konca...“

Človek môže chváliť Boha aj rukami. Kto má srdce plné radosti, poslušnej blahovôle k Bohu a uznania k svetu ako k Božiemu stvoreniu, ten nehváli Boha len hlasom, ale aj rečou celého tela, aj rečou rúk. „Tlieskajte rukami všetky národy,“ spievame v 47. žalme (47, 2).

Ruky hľadajúceho, prosiaceho, chválacieho človeka stretáva - po-vedané biblickou metaforou - ruka Božia. Ruka Stvoriteľa a ruka práve stvoreného Adama blížia sa jedna k druhej na freske Michelangela na klenbe Sixtínskej kaplnky. Na viac ako dvesto miestach v Starom zákone je reč o Božej ruke. Ona upevnila zem a nad ňou vystrela nebo. Ona vyviedla ľud Izraela z egyptského otroctva. Ona uchopí proroka Ezechiela a ľažko spočinie na ňom.

Nie viac metaforicky, ale telesnou rukou siha Božia ruka v Ježišovi Kristovi na človeka, dotýka sa ho a lieči slepé oči, vyschnuté končatiny, hluché uši a nemé jazyky. Z kríza a potom povýšený po pravici Otca rozopína Ježiš Kristus ramená k človekovi. Cirkev žije nasledovanie Krista zvlášť aj v týchto gestách, ktoré pochopila a si osvojila.

-Egon Kapellari-

ROZPÄTÝMI RUKAMI, AKO KRISTUS NA KRÍŽI,
MODLIL SA ZA ŽIJÚCICH..., ABY SA DOSTALI
DO SPOLOČENSTVA SO SVÄTÝMI JÁNOM, ŠTE-
FANOM, MATÚŠOM, BARNABÁŠOM, IGNÁ-
COM, ALEXANDROM, MARCELÍNOM, PETROM,
FELICITOU, PERPETUOU, AGÁTOU, LUCIOU, CE-
CÍLIOU A ANASTÁZIOU. UŽ BOLO PO PREME-
NENÍ. MENÁ SVÄTÝCH SA UKÁZALI NA CHVÍ-
ĽU A UŽ ICH NEBOLO; OKNÁ BOLI OŽIARENÉ
BOHOM; A ZJAVIL SA POTOM BOH SÁM V
SPÔSOBE, KTORÝ SI SÁM ZVOLIL.

Bruce Marshall: Všetka vznešenosť je vo vnútri

MODLIACE SA RUKY

Ked' človek zomiera, jeho ruky sa otvárajú. To je dojímavý úkaz - nič mi nepatrí, to je sprievodný znak umierania. Katolíci zvyknú prázdn-ne, od seba rozpadnuté ruky zomretému opäť zopnúť, akoby sa modlili. Často omotajú tieto ruky ružencom.

Zopnuté ruky, ktoré dospeli k stálemu pokoju mŕtveho, sú pre príbuzných a priateľov azda pripomienkou; po dlhom čase si zasa raz uvedomiť symbolickú moc ľudskej ruky. Načo máme tento kúsok tela, ktorým - ako aj našou tvárou - môžeme reč na všeličo zaviesť?

Slovo ruka v starých jazykoch malo základ v slovesách chopiť, siahnuť. Po čom však siahá človek svojimi rukami, týmito nadmieru citlivými orgánmi svojho tela? Ruka siahá po materiáli svojej práce, osvojí si ho, pevne drží a premieňa ho na čosi iné. Siahá aj po nástrojoch svojej manuálnej či duchovnej práce, ktoré sú akoby jeho predĺžené ruky.

Ruku človek vystiera nakoniec aj k druhému človeku. Robí tak rozličnými spôsobmi, čo môže byť niekedy pomocou alebo aj prekážkou. Je napomáhajúcou, obdarujúcou alebo uzdravujúcou rukou matky, lekára. Ked' je inštrumentom násilia, ktorý napáda či odmieta, podobá sa ruke Kaina, ktorý zabil svojho brata Ábela.

V mnohých náboženstvách, najmä u Židov a kresťanov, sú ruky aj výrazom toho, že sa človek obracia na Boha, oslovuje ho, rozpráva s ním, poslúcha ho. „Krič, či niekto odpovie ti!“, hovorí jeden z Jóbových priateľov tomuto biblickému trpiteľovi, (Jób 5, 1). Sochár Ernest Barlach predstavil Jóba ako uchopuje rukami svoje uši a snaží sa ich zväčšíť, takto vyjadruje Jóbovu pripravenosť sústredene počúvať a poslúchať.

Zložené ruky sú najčastejšou formou telesného vyjadrenia modlitby. Tak znázornil Albrecht Dürer Máriu v rozhovore s Bohom. Človek sa sústredíuje v tomto posteji a na priesečníku horizontálnej a vertikálnej osi svojho tela, od tela odpútanými a zopätými rukami ukazuje od seba preč

na sféru transcendencie. Prosiaci, dákujúci a adorujúci človek prekračuje seba samého, oslobozuje sa zo smrteľného zvierajúceho kruhu v sebe samom.

Roztvorené a prázdne ruky, ktoré človek pred seba vystrie alebo zdvihne nad svoju hlavu oproti Božskému Ty, sú ako prázdne taniere, ktoré čakajú na to, že ich Boh naplní svojimi darmi. „Boh predsa miluje prázdne ruky,“ povedal Werner Bergengruen v jednej zo svojich básní. Tak dvíha aj kňaz v liturgii svoje ruky. Rovnako robia modliaci sa na obrazoch starokresťanského umenia. To sú postavy, ktoré v stojí vystierajú dlane rúk dohora ako výraz túžby byť zajedno s Bohom.

hrdosťou a pokornou kresťanskou vdăčnosťou. Ďakujeme Pánovi, v ktorého rukách je všetko, že si Vami- ako vzácnym nástrojom- už 60 rokov posluhuje. Prostredníctvom Vás sa sprítomnil a stále sprítomňuje medzi nami. Váš kňazský život sa stal viditeľným znakom jeho blízkosti, lásky a obetavosti. V mene celého nášho spoločenstva Vám do ďalších rokov prajeme veľa vnútorného pokoja, stálu Božiu pomoc a ochranu.“

✓ CHVÍLE MODLITBY

Vždy na mariánske sviatky a v prve soboty v každom mesiaci sa v kostole, hodinu pred sv. omšou, pravidelne koná pobožnosť z úcty ku fatimskej Panne Márii. Prítomní modliaci veriaci sa snažia ľahko vyjadriť svoju túžbu kráčať cestou pokánia, na ktorú naliehavo vyzýva Božia Matka. To isté, ale formou tiej osobnej modlitby, vyjadrujeme aj každý prvý piatok počas Eucharistickej adorácie, ktorá začína o 15,00 a trvá do 18,00.

✓ PATRÍ SA

Atmosféru plnú vdăčnosti za tohočnú úrodu sme zažili 15. 08. v Ratkovciach. Počas sv. omše, na sviatok Nanebovzatia Pannej Márie, zástupcovia všetkých generácií-

v krásnych ratkovských krojoch- prinesli ako obetený dar uvitý farebný žatevný veniec. Spoločne sme sa s úctou sklonili pred námahou, ktorou sa získava chlieb, ako i potrebou Božieho požehnania.

✓ ŠKOLA

Druhá septembrová nedeľa bola spojená so začínajúcim sa novým školským rokom. Spoločne sme všetci- pred sv. omšou o 09,15- prosili za našu mládež, aby ju sprevádzalo požehnanie sv. Ducha počas celého nového školského roka.

✓ TRI DNI

V tomto roku v Ratkovciach pripadli „hody“ na 09. septembra. Dedina sa „odela do slávnostnej atmosféry“ so všetkým čo ku tomu patrí. Vedľa ihriska kolotoče, na ihrisku správny hodový futbalový zápas (starí páni proti ...), po domoch rozvoniacajúce lokše s kačinou dopĺňa čerstvý burčiak..., večerný koncert mladých na námeti, vykosený cintorín, vždy vkusne upravený kostolík... A čo je najdôležitejšie- mnohí sviatostou zmierenia duchovne obnovení ľudia. Možno mnohí ani neviete, že „Odpust“ u našich ratkovských spolusestier a bratov trvá vždy tri dni (sobota + nedeľa + pondelok). A stojí to za to.

✓ KAMEŇ

Dejiny sú nezvratné. Tak ako bol čas na stavbu kostola a súčasnosť s odstupom času potvrduje, že to bolo dobré. Máme dôveru, že budúce generácie potvrdia rozhodnutie stavať Farské pastoračné centrum tiež ako prezieravý krok. 16. 09. bude pre Červeník historickým okamihom: počas sv. omše o 10,30 bude posvätenie základného kameňa tejto dlho očakávanej stavby. „Pane, prosíme, žehnaj toto dielo. Nech slúži Tebe na slávu a nám na posvätenie. Amen.“

PUTOVANIE DO VLASTNÉHO SRDCA /I/

(spracované podľa knihy Henricha J. M. Nouwena Cesta srdca)

Myšlienky, ktoré vám predkladám, nie sú moje. Sú to myšlienky Henricha J. M. Nouwena, ktorími nás pozýva na zvláštnu púť. Cieľom nie je nejaké vzdialené miesto. Cieľom je naše vlastné srdce. Možno sa nám na tejto púti podarí stretnúť sa s Bohom.

Na začiatku načrime do hĺbky poznatkov starých gréckych otcov púste. Mali veľkú duchovnú skúsenosť s vnútorným i vonkajším tichom a samotou. „Ukrývali“ sa v ňom pred svetom, v túžbe dokonale spočinúť v Bohu. Takéto spočinutie nazývali „hesychia“ (grécke „hesychazmus“ je pojmom vyjadrujúci spiritualitu púste). Matka Teodora, jedna z matiek púste, hovorí veľmi jasne: „Musíš si uvedomiť, že sotva sa rozhodneš žiť v pokoji, príde diabol a bude sa snažiť stiahnuť twoju dušu do pekla pomocou accidie (pocitu unudenosti), slabomyseľnosti a zlých myšlienok. Ale ak ostaneš bdelý, všetky tieto pokušenia sa pominú.“ Hesychiu- spočinutie rodiace sa z neustálej modlitby- je preto potrebné hľadať za každú cenu, aj vtedy keď naše srdce krváca, láka nás svet a či obkľúčujú démoni.

Ťažkosti v modlitbe

Veľmi málo duchovných (veriacich) ľudí popiera, že modlitba je dôležitá. Pravdou však je, že väčšina z nich sa modlí veľmi málo, alebo vôbec. Rozdiel medzi veľkou podporou myšlienky modlitby a absencie jej realizácie je taký očividný, že pomerne ľahko naletíme ľsti zlého, pokúšanie ktorého tak detailne opísala matka Teodora. Jedným z klamstiev zlého je presviedčanie ľudí, že modlitba je primárne činnosťou ich mysele, ktorá si vyžaduje duševné schopnosti. Tento predstavu redukuje modlitbu na rozhovor s Bohom, alebo premýšľanie o Bohu. Oba postoje v nás môžu vyvoláť frustráciu. V prvom prípade je to sklamanie z toho, že Boh „nekoná“.

Ak rozhovor je záležitosťou dvoch strán a nám sa nedostáva riešenie predkladaných záležostí (problémov), začíname sa pýtať seba samých: „Komu to vlastne všetko hovorí? Bohu, alebo sebe?“ Keď odpoveď neprihádza, niekedy začneme pochybovať, či sa modlíme správne a zostáva v nás pocit sklamania z jednostranného monologu. Je preto pochopiteľné, že rozhovor s reálnymi ľuďmi, ktorí potrebujú počuť slo-

vo a od ktorých prichádza aj odpoveď, sa javí omnoho zmysluplnnejší ako rozhovor s Bohom, ktorý, ako sa zdá, je expertom v hraní sa na schováváčku. Naša realizácia modlitbovej myšlienky tak stroskotáva. V druhom prípade modlitbu obmedzíme na premýšľanie o Bohu ako o niekom, koho treba skúmať a analyzovať. Úspešná modlitba je potom taká, ktorá prináša o Bohu nové intelektuálne objavy. Stane sa tak pre nás namáhavou duševnou prácou,

Mama

U mamy to všetko začína. Mama je obrazom Boha Otca ako Stvoriteľa života. Boh sa skrže mamu zjavuje v jej charizme prijímania. Matka je primárne prijímajúca. Prijíma deti, objíma ich, stará sa o ne, kým sú malé, hladká im brušká, uspáva ich... Vytvára príjemný pocit, v bezpečí, ktoré zabezpečuje otec. Prvé štyri roky života sa o deti stará hlavne mama. V štvrtom roku veku dieťaťa mama odovzdáva deti otcovi. Toto špeciálne platí pre chlapcov.

Otec

Keď mama odovzdá malého princa alebo princeznú ockovi, odpútava tým dieťa od seba. (U dievča je to v menšej mieri.) Potom nastupuje úloha otca. Otec sa nesnaží pripútať si dieťa, ale ho uvoľňuje. To neznamená, že medzi nimi nie je láska ale-

bo puto. Ide skôr o proces, v ktorom otec vyvádzza svojho potomka do samostatného života. Chlapec sa učí od otca jeho remeslo, spôsob správania, duchovnosť, hodnoty. Dnešná doba sa snaží mamy i otcov vytrhnúť z ich rodín. Dôsledkom toho sú mladí ľudia s pochybnými vzormi, bez sebaidentiity a sebapoznania. Dieťa robí to, čo vidí robiť otcu (porov.: Jn 5,19). Ak otca nevidí, nevie, čo má robiť. Rodina je naozaj krásne miesto na budovanie učeníkov Ježiša Krista. Nebojme sa ťažkostí, konfliktov, nezhôd, zúfalstva, slabostí. Toto všetko príde a my budeme mať pocit, že situáciu nezvládame. Nevadí! Keď Ježiš umieral na kríži, tiež nemal situáciu pod kontrolou a prežíval rovnaké pocity. A však aj v tejto situácii vedel, že vykonal všetko, na čo bol poslaný a odovzdal ducha (porov.: Jn 19,28-30).

-Augustín Ugróczy-

„**BOH JE LÁSKA A TÁ JE SCHOPNÁ VYTRHAŤ ĽUDÍ ZO ZASPATOSTI A BEZPROSTREDNOSTI. ALE TÁTO LÁSKA – KRISTUS JE UKRIŽOVANÁ A MOŽNO JU NÁJSŤ LEN NA KRÍŽI. PRETO JE KRISTUS – LÁSKA ZAVŠE TAKÁ NEZNÁMA. ŽIADAME SI TOTÍŽ LÁSKU, ALE ODMIETAME TRPIEŤ. JEŽIŠOV NÁRUČIE JE OTVORENÉ, ALE RUKY MÁ PRIBITÉ. KTO HO CHCE OBJAŤ, MUSÍ HO OBJAŤ I S JEHO KRÍŽOM, MUSÍ SA ZÚČASTNIŤ I NA JEHO AGÓNII.**“

PÁTER PIO

MOHUTNÝ MOST LÁSKY K BOHU DOSAHUJE BREH VEČNOSTI VŽDY LEN CEZ NAJBLÍŽIU PODPERU, CEZ LÁSKU K BLÍŽNEMU.

BERNHARD HÄRING

BOŽIE PRINCÍPY V RODINE

Rodina je miestom, kde sa z ľudí stávajú učeníci Ježiša Krista. Nenechajme si nahovoríť, že štát, škola, škôlka, krúžky a kurzy z našich detí spravia poriadnych ľudí. Ježiš nikdy nepovedal, aby sme išli a učili ľudí byť poriadnymi. On nás vyzýva, aby sme mu získavali učeníkov zo všetkých národov. Naše deti sú učeními Ježiša Krista. V úlohe výchovy „malých“ učeníkov je dôležité si uvedomiť, že túto výsadu do stávajú primárne biologickí rodičia. „*Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke a budú jedným telom.*“ (Gn 2,24). Stanú sa jednou, celkom novou bytosťou. Stanú sa apoštolom. V tomto poslaní má každý svoju špecifickú úlohu, prirodzene vštepenú Bohom skrze Ducha Svätého, vyplývajúcu z daností muža a ženy, otca a mamy.

Muž

Muž je hlavou ženy (*porov. Ef 5,23*). Skrzes muža sa v rodine zjavuje Božie vedenie a smerovanie. Povedal by som, že je to taká „hrubšia práca“, ktorú potom žena zveľadí. Obrazne povedané, muž postaví dom a žena ho správí obytným. Muž sa preto sta rá o svoju ženu tak, ako sa Kristus stará o Cirkev. Nejde však o necitlivé rozkazovanie a svojvoľné rozhodovanie. Stačí, keď si prečítame knihu *Pieseň piesní* a nadobudneme obraz o Božom romantickom a citlivom pohľade na polunažívanie muža a ženy. Predstavme si zaľúbený párs na lavičke v zakvitnutom sade. On robí všetko pre to, aby spoznal jej najvnútornejšie túžby a ona mu ich rad za radom odhaluje, lebo sa pri ňom cíti bezpečne. Muž je povinný poskyt-

núť svojej žene bezpečie, hoci by ho to stálo všetko. Tak ako to spravil Kristus, keď zomrel za svoju Cirkev. V praxi to znamená: Nenechávajme svoje ženy riešiť nepríjemné telefonáty, potýčky so susedmi, s úradmi... Neposielajme ich riešiť nepríjemné okolnosti. Vytvorime svojim ženám pohodlie a bezpečie – fyzické, finančné, mentálne, duchovné...

Žena

Žena je telom podriadenýmu mužovi. Otvorená a čitateľná. Potrebuje vedenie, aby vedela, ktorú životnú cestu má zveľaďovať, alebo, ako som už spomenul, ktorý dom je jej, aby z neho spravila domov. Žena ktorá sa cíti byť milovaná, v bezpečí a chránená, sa stáva veľmi citlivým nástrojom v Božích rukách. Dokáže tým najjemnejším hláskom povzbudiť toho najväčšieho bojovníka. Nechcem tým však povedať, že muž má prísť domov, rozkázať „Sťahujeme sa do Afriky, ideme na misie, vybav poistku a daj zaočkovať deti!“ a žena má poslúchnuť. To vôbec nie. Žena a muž majú súčasťne odlišné roly, ale dokonale navzájom popretkávané - ako lano z troch prameňov (*porov. Kaz 4,10*). Jedným je muž, druhým žena a tretím Boh. Tako spoločne pracujú na najväčšej misii, a tou je rodina.

značne vyčerpávajúcou a na koľko je naša myseľ už beztak plná rôznych myšlienok o praktických a dôležitých veciach, premýšľanie o Bohu sa pre nás stáva iba ďalším bremenom. Túžba po skutočnom Bohu. Oba tieto pohľady sú produkтом kultúry, v ktorej sa kladie veľký dôraz na osvojenie si sveta intelektom.

To, samozrejme, neznamená, že intelekt nemá v modlitbom živote svoje miesto, alebo že teologicke úvahy a modlitba sa navzájom vylučujú. Stále viac ľudí si však uvedomuje, že potrebuje omnoho viac, ako „len“ zaujímavé káyne alebo modlitby. Túžia po ozajstnej skúsenosti s Bohom. A tak ako už pred dväťtisíc rokmi zaznelo: „Pane, nauč nás modliť sa!“, rezonuje táto otázka v každom veku i v každom z nás. Netreba sa však dať zlákať ezoterickými a inými vplyvmi. Kresťanstvo vie ponúknúť stáročiam overenú múdrost otcov púšte na „riešenie“ problému nášho modlitbového života, ktorým je zväčša naša myseľ preplnená myšlienkami o Bohu, kým naše srdce ostáva od neho vzdialené.

Hesychastická modlitba

Hesychastická modlitba vedúca srdce človeka do úkrytu, kde duša môže spočinúť v Bohu, je modlitbou srdca. Srdce však v poňatí židovsko-kresťanskej tradície nie je len teplé miesto, kde prebývajú naše city. Je to zdroj fyzickej, emocionálnej, intelektuálnej, vôlej a morálnej sily. Určuje našu osobnosť, a preto je nielen miestom, kde prebýva Boh, ale aj miestom, na ktoré Satan najzúrivejšie útočí. Najhlbšou myšlienkou otcov púšte je, že vstupovanie do vlastného srdca je vstupovanie do Božieho kráľovstva. Sv. Ján Karpatký povedal: „Na to, aby sme dosiahli v modlitbe stav myseľ,

ktorú už nič nevyrušuje, potrebujeme vynaložiť veľké úsilie a zápasť; tento stav je nebom v našom srdci (doslova „endokardom“), miestom, o ktorom nás apoštol uistuje, že „v ňom prebýva Kristus“ (2 Kor 13,5).“ Otcovia púšte sa nás snažia odviesť od rozumových praktík, v ktorých sa Boh stáva iba jedným z problémov, čo musíme riešiť. Ukazujú nám, že skutočná modlitba preniká až do podstaty našej duše a nič nenechá nedotknuté. Modlitba srdca nám nedovolí obmedziť nás vzťah s Bohom iba na zaujímavé slová, alebo zbožné city. Otvára oči našej duše pravde o nás a o Bohu a pobáda nás naozaj nič pred Bohom neskryvať, úplne sa odovzdať jeho milosti. Odhaluje mnoho falošných predstáv o nás samých a o Bohu a viedie nás ku skutočnému vzťahu hrievníka s milosrdným Bohom. V tejto pravde nachádzame v hesychasme pokoj. Pokušenia a boje súce do konca nášho života nepominú, ale s čistým srdcom budem prežívať pokoj aj v búrlivých chvíľach. Tu sa vynára otázka, ako v našej rušnej službe bežného života uskutočňovať modlitbu srdca. Odpoveď na túto otázku ponúka knižná publikácia v definovaní jasných pravidiel modlitby, ktoré nám pomáhajú formulovať tri znaky modlitby srdca.

-pokračovanie na budúce-

KOSTOLNÝ ĽUD

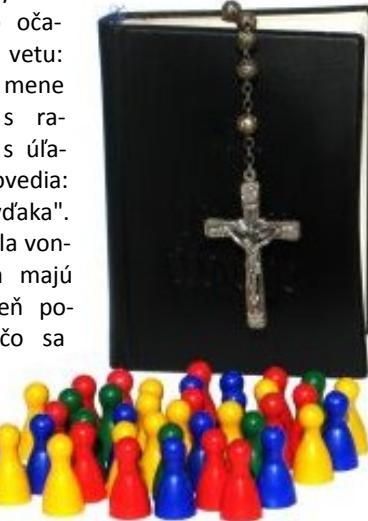
Autorom nasledujúceho článku je Max Kašparů, český psychiater, teológ, spisovateľ, ale hlavne vynikajúci kazateľ. Ponúka nám populárnu úvahu, ktorá je známa mnohým mladým ľuďom. Rozdeľuje v nej ľudí, ktorí navštievujú naše kostoly do siedmich skupín. Veríme, že napriek humornému ladeniu, nájdete pri čítaní nasledujúcich riadkov aj priestor na zamyslenie sa.

1. CHODIČI (od slova chodit)

Je to dosť početná skupina návštěvníkov kostola, ktorí pravidelne každú nedelu vstupujú do priestorov chrámu. Väčšinou tam už majú svoje oblúbené miesto a sú nespokojní, ak im to miesto niekto obsadí. Či už v lavici, alebo pri vchode do kostola. Pre mnohých z nich totiž platí, že čím ďalej od oltára, tým lepšie. Pokiaľ je vchod do kostola priamo oproti hlavnému oltáru, zostávajú stáť často priamo na prahu. Keď sa ich tam ocitne aspoň pár, zablokujú vchod, čo zvonka budí dojem, že kostol je nabitý do posledného miesta a ďalší sa tam už nevojdú. Pritom je kostol ešte plný voľných miest. Chodiči sú tí, ktorí súčasťou chodia do kostola, ale iba na svoje miesto, nanajvýš hned vedľa. Bližšie k oltáru im to akosi nejde... Chodia tak roky, možno desiatky rokov, mnohí prakticky ani nepristupujú k sviatostiam. Nie že by nemohli, alebo že by im v tom bránila cirkevnoprávna prekážka. Jednoducho nepríjimajú nič viac, než to miesto v kostole! Im to stačí... Zato tito ľudia si vždy chodia po popol. Je zaujímavé porovnať, koľko ľudí ide v nedelu po Popolcovej strede na sväté prijímanie a koľkí si idú po popol (po ten idú takmer všetci). Je to možné vysvetliť tým, že prijatie Eucharistie, na rozdiel od prijatia popola, je spojené so sviatostou zmierenia a s určitou úrovňou

duchovného života. Je však zaujímavé, koľkokrát i ten, kto si ide len raz za rok iba po popol, má dojem, že žije bohatým duchovným životom... Keď kňaz vysloví na konci bohoslužby

nimi dlho očakávanú vetu: "Idte v mene Božom", s radosťou a s úlavou odpovedia: "Bohu vďaka". Sú z kostola vonku prví a majú zasa týždeň počas. To, čo sa robí vo farnosti, ich akosi nezaujíma...

2. PLNIČI (od slova plniť si povinnosť)

Plnenie povinností nastáva tam, kde chýba láska. Ak rodičia nemajú dostatočne radi svoje deti a nevenujú im patričnú pozornosť, musí tu nastúpiť zákon, ktorý deti chráni a im určuje rodičovské povinnosti. Keď chradne láska medzi manželmi, začínajú sa odvolávať na plnenie si manželských povinností. Keď už vyhorel vzťah medzi kresťanom a Ježišom, nastupuje plnenie si náboženských povinností. Predvojnový katechizmus doslova uvádzal: "Je povinnosťou katolíckeho kresťana raz do roka sa vyspovedať a Najsvätejšiu Sviatost' priať - najlepšie v čase veľkonočnom." Plniči sa od chodičov líšia i tým, že raz do roka si túto "povinnosť" splnia...

3. ROČIACI (od slov jedenkrát do roka)

Dav ročiakov smeruje do najbližšieho kostola najmä na vianočnú polnočnú svätú omšu - aby si ju doprial ako tradičný sentimen-

UŽ VIEŠ PREČO?

Často sa mi stáva, že mi chýbajú argumenty k obrane katolíckej cirkvi. Ako by som mala argumentovať, keď sa niekto spýta, prečo sa kresťania delia na rôzne menšie či väčšie cirkvi? Čo je v katolíckej cirkvi „lepšie“, že som práve v nej a nechcem ju zameniť za inú? V čom sa vlastne líšia katolíci od evanjelikov?

Odpovedať na takúto otázku je veľmi náročné a krajne „nepopulárne“. V dnešnej spoločnosti, či chceme alebo nechceme, prevláda postmoderná mentalita, ktorá každý názor vidí ako pestrý kamienok do celkovej mozaiky a popiera možnosť absolútnej pravdy.

Nechcem zvlášť komentovať príčiny rozdelenia, ktoré v dôsledku neboli spôsobené ani tak neprekonateľnými teologickými či inými problémami ako skôr ľudskou neústupnosťou pýchou, samolúbosťou – čiže hriešnosťou. A pretože sa chcem vyhnúť kritike a námietkam, že som na niektorú podstatnú vlastnosť zabudol alebo nejaký inú zase precenil. Uvediem radšej to, prečo som rád katolíkom a čo si na svojej cirkvi vážim a prečo ju aj cez ľudské nedostatky milujem. Neberte to ako vyčerpávajúci prehľad, skôr ako niekoľko bodov, ktoré mne nad vašou otázkou napadli:

•Vážim si toho, že v katolíckej cirkvi existuje tradícia, ktorá spája súčasných kresťanov s predchádzajúcimi generáciami, odovzdáva ich skúsenosti. Ako katolík nie som odkázaný iba na svoje individuálne pochopenie Písma, ale môžem čerpať zo skúseností predošlých generácií. A skúsenosť ľudí, ktorí stáli u zrodu kresťanstva, ktorí v priebehu stáročí nad Božím slovom meditovali, ktorí

sa ho snažili uskutočňovať – táto skúsenosť vytvára obrovský poklad viery. A ja ako človek 21. storočia, môžem pokračovať v ceste, ktorá je už stáročiami overená. Ľudia sa za tú dobu až tak moc nezmenili....

•Vážim si toho, že mám pastiera, ktorý je viditeľnou hlavou a Božím pôsobením dosiahol pre tento úkol dar neomylnosti v otázke viery a mravov (teda v prípade slávnostného vyhlásenia). Na svojich bedrách nesie celú cirkev, čo vôbec nie je závideniahodné postavenie. Nemožno mu upierať, že by mu na srdci neležala spásu všetkých ľudí.

•Vážim si toho, že nekôľko ľudí z vlastného popudu, ale na základe poslania cirkvi, konkrétnie biskupom. Tiež si vážim jeho neľahkého bremena: zodpovedať za spásu ľudí miestnej cirkvi. Nie je to vôbec ľahké – rozhodovať a zodpovedať, niekedy na základe vlastného svedomia. Rozhodne mu to nezávidím a tak mu dôkajem za to, že s ním môžem o mnohých veciach diskutovať (nielen o otázkach z internetových stránok).

•Vážim si možnosti prijímania sviatosti, zvlášť Eucharistie a zmierania. Ved' sa vo spovednici bojuje o spásu duší.

•Vážim si príklady a prihovárania svätcov, v prvom rade Matky Božej. Koľkokrát by sme vzdali cestu za Kristom ako za nemožnú, keby nás ich život nepresvedčil, že to ide.

Dalo by sa pokračovať, ale ďalej si to už každý doplní sám. Nemusím zvlášť zdôrazňovať, že to, čo som vypísal, býva často predmetom sporov medzi katolíkmi a inými kresťanmi. Viac-menej to tak naozaj vidím jedná sa o môj subjektívny názor. Na druhej strane si vážim kresťanov iných vyznaní, ich horlivosť, lásku ku Kristovi, úctu k Písmu a jeho vedomosti.

-Petr Šikula-

Spokojnejší, radostnejší, plní dôvery? Ruženec dáva nádej v čase súženia. Veď nik nemohol mať väčšiu nádej ako Matka ukrižovaného Božieho Syna. Je mi úprimne ľuto, že ešte stále nepatrím k ľuďom, ktorí sa pravidelne každý deň modlia celý ruženec, ale veľmi po tom túžim. Môžem teda hovoriť iba zo svojich skúseností, čo pre mňa znamená modliť sa každý deň jeden

NÁDEJ - tak znie názov každočinného diecézneho stretnutia mládeže. Tento rok sa toto stretnutie konalo, výnimočne v obci Bojničky, kde sa aj zároveň nachádza diecézne centrum mládeže Archa. Za symbolické vstupné, bol pripravený pekný program. Začínať rannými chválami. Počas nich sme prosili nášho Pána, aby sa všetko čo tu prežijeme, dotklo našich sŕdc. Oficiálne otvorenie bolo však až s Petrom Weincillerom, ktorý sa nás snažil rozveseliť, oživiť, rozhýbať rôznymi gestikuláciami naše tváre i telá. Bolo to pekné, milé, a hlavne zábavné. Takto príjemne nabudení sme sa všetci tešili na prednášku Jána Buca (mimochodom riaditeľa televízie Lux): USTAVIČNE SA RADUJTE V PÁNOVI. Bola veľmi živá. Nielen preto, že počas nej chodil pomedzi nás, ale najmä híbkou, pútavosťou a zrozumiteľnosťou podania. Pomáhal nám ako hľadať skutočnú, správnu a trvalú radosť. Dnes máme množstvo možností. Mnoho vecí nám sľubuje „zaručené šťastie“. Rôznene zábavky, drogy, hazard, sex... Áno, tieto veci nám spôsobujú radosť, ale iba chvíľkovú. Možno s tým máme aj vlastnú skúsenosť - máš radosť a predsa ti chýba... A to je práve to, že povrchná radosť ťa neuspokojí. Nie je trvalá a nie ja

desiatok. Myslím si, že táto modlitba je nádhernou príležitosťou vstúpiť do života niekoho, kto miluje Božieho Syna tou najväčšou, najkrajšou a najčistejšou láskou, do života Panny Márie, Božej Matky i mojej Matky. Zo srdca prajem sebe i vám, aby sme túto príležitosť mali a používali čo najčastejšie.

-E. Blašková-

ani správna. Správna a hlavne trvalá radosť je radovať sa v Pánovi. On každého z nás obdaroval... Každý z nás niečo vie robiť dobre... Vieš spievať? Spievaj! Vieš tancovať? Tancuj! Vieš pekne kresliť? Kresli! Všetko to, čo robí radosť nám, robí radosť i nášmu Pánovi. On nás miluje naplno v každej chvíli nášho života, aj keď nie možno vždy robíme čo sa mu páči... MILUJE NÁS NAPLNO...

Všetky tieto vzácne slová postupne prešli v modlitbách chvál. Doplňovali ich piesne kapely ŠIESTY ZMYSEL.

Po tejto emotívnej skúsenosti, nasledovalo občerstvenie tela - chutný kotlíkový guláš. V popoludňajšom programe nás čakali workshopy, či už vo forme prednášok na rôzne témy, alebo tvorivé workshopy (kreslenie, maľovanie, let's dance a iné). Po svätej omši, ktorú celebroval biskup Ján Orosch, mala ešte koncert kapela JERICHO-

VE TRÚBY.
Bol to naozaj, pekný, duchom naplnený deň a hlavne povzbudzujúci do ďalšieho života.

-T. S.-

tálny bonbónik na oslavu „bruchaplných“ sviatkov slnovratu. Ďalší dôvod na to, aby sa mohli po celý rok oháňať svojím kresťanstvom - veď boli dokonca na polnočnej a na vyzvanie dokážu zaspievať Narodil sa Kristus Pán.

4. CHÓRISTI (od slova chór)

Skupinka kostolného ľudu, ktorému už dávno nestačí oná prízemná viera v lodi kostola, a preto vystupujú nedele čo nedele bližšie k nebesiam. Chóristi, mnohokrát opreti o zábradlie, pozorujú z vtácej perspektívy zasadací poriadok sediacich dole. Zo slova Božieho si toho veľa nezapamätajú, ale zato presne vedia, kto v nedeľu v kostole chýbal. Od chodičov sa lišia najmä tým, že bohoslužbu trávia zásadne vo vyššej nadmorskej výške. Istý kostolník sa pokúsil pred svätou omšou chór uzavrieť a veril, že keď sa chóristi nedostanú na chór, zaujmú miesta v lodi kostola. Mýlil sa. Tí praví chóristi odišli...

5. KOLESÁRI (od slova koleso)

Je to skupina "tiež veriacich", ktorí prakticky vôbec do kostola nechodia. Kontakt s Cirkvou majú iba dvakrát v živote a raz po smrti. A to vždy na kolesách. V prvom prípade ich ktosi privezie na krst na kolesách kočíka. Potom ich v kostole už dlho nikto nevidí. Druhá cesta do kostola je opäť na kolesách (osobného automobilu) - tentoraz na svadobný obrad. Nakoniec ich čaká ešte cesta tretia - posledná - na kolesách pohrebného voza. Kolesári a členovia ich rodiny trpia nevyvratiteľným bludom, že sú dokonalými veriacimi. Istá žena z tejto skupiny napríklad nedávno povedala: "My sme hlboko veriaci rodina. Vlani sme nášho dedka pochovávali i s pánom farárom." Či ukladali do hrobu oboch, to už táto zbožná duša nespresnila...

6. OBČASNÍCI (od slova občas)

Sú to väčšinou nepraktizujúci veriaci a ľudia, ktorí do kostola nechodia zo zásady, sú však ochotní toto pravidlo za určitých podmienok občas porušiť (aj odtiaľ ich názov).

Napríklad, keď je vonku veľká búrka, prietŕž mračien a blízky kostol je práve otvorený... alebo keď ich náhodou požiadajú kolesári o to, aby boli krstnými rodičmi ich detí. Potom sa pred kňazom zriekajú všetkého, čoho sa zrieknuť majú a slubujú, čo sa slúbiť má. Dokonca sa vyznajú i z viery ku všetkému, v čo sa v kostole veriť má... Občas vedia, ako sa zachovať. To by však v takomto prípade mal vedieť aj kňaz...

7. ŽIVÍ VO VIERE

Zostávajúca skupina tých, ktorí naozaj a poctivo idú za Ježišom i napriek všetkým zlyhaniam na nastúpenej ceste. Hľadajú Božiu vôľu a veria nielen v Boha, ale tiež Bohu. Túzia viedieť o svojej vieri viac, rástť v nej a zostať jej verní za všetkých okolností. Milujú Cirkev i so všetkými jej problémami, trpia a radujú sa s Cirkvou. Napriek tomu, že toto všetko je také veľmi ťažké, veria! A v tejto vieri a vo vedomí spoločenstva s Bohom je ich sila i radosť...

AKO BOLO

ANKETA

Prázdny? To sú možnosti. Spúšťa príležitosť ako naplniť ČAS. Platí to všade. Či ste v Hlohovci, na Orave, či v chorvátskych Tučepoch. Platí to aj o červeníckych prázdninách. Aj ony môžu byť pestré, ale i nudné. Záleží to od každého jednotlivca. Naše boli tiež o všeličom možnom. Boli aj o našom týždenom farskom tábore v moravských Veľkých Karloviciach. Formou ankety vám ponúkame za hrst' našich prázdninových spomienok.

Otázky:

1. Aký význam mal pre našich mladých z farnosti?
2. Čo bolo pozitívne na tomto tábore?
3. V čom by si ho vylepšil (a)?

Odpovede dospelých

Juraj:

1. To by mali posúdiť mladí sami, aj keď možno to budú vedieť urobiť až s odstupom času, alebo by som sa to spýtal ich rodičov, či zaregistrovali niečo z tohto pochádzu. –Ja, som bol člen táborového tímu. Snažil som sa mladým na tábore organizačne slúžiť, kedže som v priebehu rokov

v tejto oblasti získal pomerne dosť skúseností. Moju trvalou snahou na každom tábore je (aj pri organizovaní akýchkoľvek akcií pre mladých veriacich), že sa snažím o sprostredkovanie zážitku Božej lásky v atmosfére normálneho života. V prostredí spoločenstva bežných ľudí, ktorí sú jedineční tým, že sú Božím stvorením a túto svoju jedinečnosť prežívajú v interakcii so svojim okolím a učia sa vytvárať zdravé vzťahy s inými. Osobne mi v Cirkvi chýba väčší dôraz na základnú pravdu našej viery, že Boh nás miluje a má pre nás život nádherný plán. Ak si mladí na tábore uvedomiли, že Boh ich má rád a to bez akýchkoľvek podmienok a počas tábora aspoň trošku takejto lásky zažili, potom mal tábor pre nich samotných a aj pre našu farnosť nazaj zmysel a námaha s jeho organizáciou stala zato.

2. Bol to zaujímavý spoločne strávený čas pre tím animátorov, ktorí by aj v budúcnosti mohli spolu pre farnosť zorganizovať akcie na oživenie duchovného života farnosti. Presvedčili sme sa, že aj s pomerne nízkym rozpočtom je možné zorganizovať tábor na primeranej úrovni (aj keď to stalo zainteresovaných nemalé úsilie). Z môjho pohľadu, bolo prínosom vidieť v praxi účinnosť niekoľkých pre mňa nových metód, s ktorými prišiel brat Matej a ktorými aktivizoval mladých s cieľom naučiť ich správnej komunikáciu, vísmať si jeden druhého a navzájom si pomáhať resp. povzbudzovať sa k dobrým skutkom.

3. Rozšíril by som modlitebnú podporu akcie a to aj v príprave aj počas

SKÚSENOŠŤ

NÁDEJ V ČASE SÚŽENIA

Zo všetkých modlitieb je práve ruženec modlitba prinášajúca najväčší pokoj do môjho srdca. Nie je to iba modlitba, je to doslova záchrana, nádej a mocná zbraň proti zlu v nás i okolo nás.

Zivé Božie slovo

Ruženec je živé Božie slovo, pretože v ňom hovoríme slová zo Sväteho písma. Radostou naplnené slová archanjela Gabriela (mimochodom patróna rozhlasu a spravodajstva): „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou!“, i slová svätej Alžbety: „Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života...“. Keď uvažujeme nad tým, že vo Svätom písme sa nám prihovára sám Boh, neustálym opakovaním Božích slov v modlitbe ruženca s ním môžeme byť vo veľmi úzkom spojení. Ruženec je aj prostriedkom rozjímania o živote Božieho Syna, prostredkom meditácie. Cez jednotlivé tajomstvá ruženca spoznávame dokonalejšie Boží plán spásy, v ktorom má Mária (človek ako my), a zároveň Matka Božieho Syna, svoje nezastupiteľné miesto.

Modlitba rodiny

Ruženec je tiež modlitba rodiny, ktorej dobre rozumie malé dieťa, dospelý i starší

človek. Je prostriedkom prinášajúcim jednotu a pokoj ku všetkým členom rodinného spoločenstva, ak sa ju modlia spoločne. Vtedy sa stáva ruženec naplnením predpokladu, že „kde sú dva alebo tria zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“. A ako si rodina stavia svoj dom z tehál, v ktorom prebývajú ľudské telá, tak si modlitbou ruženca stavia svoj duchovný dom, v ktorom prebývajú duše všetkých členov rodiny. (Pamäťam si, ako sme učili modlitbu ruženca nášho mladšieho syna. Staval dom z kociek. V každom rade bolo desať kociek a dom bol „päťposchodový“.

Po každom Zdravase položil jednu kocku a veľmi sa z toho tešil.)

Modlitba života

Ruženec je zároveň modlitba posväčujúca každú fazu nášho života. Modlitba, v ktorej sa odráža Boží život posväčujúci nás každodenný život. V nej rozjímame o tajomstvách Božieho Syna pred jeho príchodom na svet, v čase jeho narodenia, jeho života i smrti. A zároveň nás táto modlitba pripravuje na život večný. Ruženec je aj čas učenia sa byť trpežlivým. Je opakom toho, čo nám ponúka tento svet: príď hned' a uvidíš..., klikni teraz a máš..., pošli hned' a vyhŕaš..., kúp si dnes a ušetríš... Rýchle riešenia, ktoré potrebuje moderný človek. Dnes nie je moderné čakať, nie je moderné dokonečna niečo opakovať, aby sa nám voľačo aspoň o malý kúsok posunulo vpred. Je moderné mať všetko, hned' a veľa. Ruženec je opakom takéhoto myslenia. Možno preto nie je ako modlitba až taký obľúbený u mladých.

Modlitba nádeje

Ruženec je napokon modlitba nádeje pre každého, kto trpí. Už ste si všimli, že po modlitbe ruženca ste akísi iní?

tovaní. Bermudy boli len prvý príklad. Potom som dostala pozvanie urobiť duchovnú obnovu pre ženy na Long Islande v New Yorku. Dátum určili 11a 10. november. O dva mesiace mi organizátori e-mailom oznámili, že stretnutie sa odkladá. Rozhodli sa ho totiž urobiť nie ako jednodňové, ale víkendové. Bola som sklamaná, ale obetovala som to Bohu.

Aši o týždeň som dostala e-mail s ponukou vystúpiť 8. novembra v katolíckej televízii. „Ach, Bože, teraz už rozumiem!“ pomyslela som si. „Zrušil si mi Long Island, aby som mala voľné ruky pre televízne vystúpenie.“ Celá šťastná som si kúpila letenku a informovala produkčného, kedy pricestujem. Lenže nasledujúci deň mi volá produkčný a oznámi mi nečakanú novinu: reláciu má dostať nový moderátor a preberať ju bude... 8. novembra. A aby toho nebolo dosť, nový moderátor si už pozval iného hosta, takže ja prídem na rad niekedy inokedy.

Obetovanie, obetovanie... „Obetuj to Bohu!“ opakovala som si v duchu. Koncom

septembra mi zatelefonovala priateľka z Marylandu. Chystala duchovnú obnovu pre ženy a chcela, aby som ju viedla. S malou dušičkou som sa spýtala na dátum, lebo kalendár som už mala plný. Hádaj-te, ako znala odpoveď! Duchovné cvičenia boli naplánované na 9. - 10. novembra, a keďže mi presne na ten termín už dve pozvania padli, mala som ho voľný. „Ach, Bože, teraz už naozaj chápem, prečo sa zrušili tie dve predchádzajúce stretnutia - aby som mala v kalendári voľné dni! Ďakujem ti, Bože, ďakujem.“

A najlepšie ešte len príde: téma duchovnej obnovy v Marylande totiž znala: *Ked' život nejde, podľa tvojich predstáv.*

Obetovanie mám rada, lebo pomáha môjmu srdcu zo-stať oddajným. Obetovanie je pre srdce to, čo cvičenie pre telo. Napína nás do krajinosti, nútí nás k ohybnosti a vláčnosti, keď by sme sa najradšej uzavreli a zatrpkli. Stáva sa to najmä vtedy, keď nás bez *nášho* súhlasu ovplyvnia rozhodnutia iných ľudí.

Katrina J. Zeno – nezávislá spisovateľka, autorka mnohých článkov a kníh, ktoré sa v Amerike stali bestsellermi. Katrina je jednou zo svetových prednášateľov na medzinárodných konferenciach na tému Teológia tela Jána Pavla II., z ktorej získala bakalársky titul v odbore Teológia na Františkánskej univerzite v USA.

PORIADOK

Raz jedna žena priviedla synčeka k Mahatma Gándhímu a požiadala ho: „Mahatma, povedz mu, aby už nejedol sladkosti.“ „Buď taká dobrá a príď o tri dni,“ odpovedal Gándhí. Po troch dňoch sa žena vrátila s dieťaťom a Gándhí povedal dieťaťu: „Prestaň jestť sladkosti.“ Žena sa spýtala: „Prečo si nás nechal čakať tri dni, aby si nám povedal len toto?“ Mahatma povedal: „Lebo pred troma dňami som aj ja ešte jedol sladkosti.“ Keby sa všetci, čo rozkazujú, kážu, vyžadujú, naliehavo požadujú a vykrikujú, rozhodli robiť to, čo žiadajú od druhých, tento svet by bol rajom.

-B. Ferrero: Život je všetko čo máme-

VEĽKOSŤ NAŠEJ LÁSKY K BLÍŽNYM JE MERADLOM NAŠEJ LÁSKY K BOHU.

-EDIT STEIN-

táboru. Je to moja osobná skúsenosť, že spoločná modlitba za určitú vec spoločenstvo zjednocuje a pomáha spoznávať to čo od nás chce Boh v danej veci a keď robíme podľa jeho vôle, Jeho požehnanie znásobuje všetko naše snaženie.

Danka:

1. Mladí mohli zmysluplnie stráviť čas, spozať nových ľudí, zahrať sa, zasútať si, zabaviť sa, zažiť kopec sranky a, samozrejme, budovať si vzťah k Pánu Bohu a viere.
2. Získa sa tu dobrá partia, vytvorili sme pekné spoločenstvo, deti sa učili slúžiť jeden druhému.
3. Nakoľko boli stiesnené podmienky, vylepšila by som ubytovanie. Malo by byť také, aby zodpovedalo počtu zúčastnených osôb.

Brat Matej:

1. Neviem to objektívne posúdiť. To by mali povedať najmä mladí. Ale moja dlhodobá skúsenosť mi hovorí, že viera prežije iba vtedy, keď budú kresťania žiť dva vzťahy: vzťah k Bohu a vzťahy medzi sebou navzájom. Verím, že tábor nám tiež pomohol pevnejšie vykročiť týmto smerom.
2. Dôležité je, že sme boli SPOLU a nevšieravo, nenásilne sme prežívali aj blízkosť Toho, ktorý je LÁSKA SAMA. Vzácna bola úprimná snaha vidieť v každom človeku dobro. Cielene, úmyselne ho v druhom dennodenne objavovať a potom ďakovať. Ďakovať za úžasné poznanie: BOH JE NÁDHERNÝ V KRÁSE NAŠICH BLÍŽNYCH.
3. Prostredie bolo veľmi krásne, len sme možno podcenili (aspĺňať ja osobne to tak cítim) priestory. Na tom si budeme musieť dať viac záležať. Nuž a ja? Ja som trošku podcenil svoj vek ☺ .

Katka:

1. Letný tábor vo Veľkých Karloviciach bol

pre mladých z našej farnosti určite pekným cestovateľským dobrodružstvom vlastkom. To bolo na začiatku a na konci tábora. Tá pravá podstata bola uprostred pobytu v krásnom horskom prostredí blízko starobylého dreveného kostolíka, v ktorom boli každý večer spoločné sväté omše

Terezka:

1. Snaha animátorov tohto tábora bolo za každých okolností vymyslieť program, v podobe rôznych súťaží, hier, aktivít, ktoré si myslím že mladých oslovili a obohatili hlavne po morálnej a duchovnej stránke ich života.

2. Pozitívne na tomto tábore asi bolo to že sa vytvorilo veľa nových kamarátstiev a že sa tým spevnili vzťahy v našej farnosti.

3. Keď sa s odstupom času teraz nato pozriem, tak nič nevidím ako negatívne. Všetko to čo sme prežili v tomto tábore malo zmysel. Možno i keď priestory boli útlejšie, o to viac to bolo vzácnejšie.

Matúš:

Význam pre našich mladých vidím hlavne v jednej aktívite ktorú sme absolvovali každý večer. V podobe korálky sme si vybrali človeka na ktorom sme si všimli nejaký dobrý skutok. A tým aj od najmenšieho veku deti a mládež učíť aby si všímali to pekné, dobré, ktoré skrže Boha konáme. Je to iste taký maličký krok k výchove, že vidíme niečo v malej, drobnej, jednoduchej korálke niečo veľké vzácne, ako keby sme videli v našich blíznych samého Ježiša. Aj Jemu chceme pomáhať. Tiež som obdivoval a videl význam aj pre dospelých. Ako sa svojím správaním chceli priblížiť k veku deťom,

mladým a tak sa oveľa viac priblížiť k ich srdcu, cez nevinný detský úsmev.

2. Pekná príroda, svieži skoro horský vzduch, po blízku lesy, pekný kostolík s ešte krajšou historiou, to všetko prispelo k dobrej nálade a k pozitívnomu pohľadu na tento tábor.

3. Iste by sa dalo všetko vylepšiť, atrakcie, program, ubytovanie, strava... Ale keby to všetko bolo bez Božej Láske, nemalo by to ten správny osoh.

Čo si o tom myslia mladí?

Otázka: Ako by si zhodnotil (a) tento tábor?

Beruška: Tak budúci rok je istý, že idem. Kolektív bol úžasný. Čo sa týka zábavy a spoločnosti animátorov to bolo nadmieru super. Počasie, sice len tak tak, ale vždy sme niečo vymysleli. A kostol bol nádherný aj omše. Jedlo bolo super.

Lívia: No, bol v pohode. Bolo tam veľa zábavných hier sa súťaží. Aj keď nám nevyšlo počasie, ale bola sranka. Ja som sa bavila hlavne na módnej prehliadke.

Veronika: Nevedela som čo mám čakať od tábora, ale veľmi sa mi páčil. Super ľudia, každý deň hry. Super tábor, a keby bol aj na budúci rok, tak by som išla určite znova.

Samuel: Najviac sa mi páčilo že sme mali každý deň dobrý program aj keď pršalo a aj že sme chodili von a na túry... Dobré bolo aj to, že sme tam mali všelijaké hry a hudobné nástroja a chodili sme i do kostola.

Jarka: Tento tábor bol proste najlepší. V tábore som stretla najlepšie kamarátky a naj vedúcich. Zažili sme tam kopec sranky a zábavy a každodenná omša, z ktorej sme vyšli usmiali a povzbudení do ďalšieho dňa. Hry, ktoré sme hrávali. Vždy som sa tešila na to, aký program vedúci vymysleli. V tábore som sa naučila, že sa netreba hádať a ceniť si to čo máme. Dúfam, že bude tábor aj na budúci rok, pretože už teraz teším.

Denis: Tábor roka!

Občas banujem, že nemôžem skočiť do stroja času a vrátiť sa do okamihu, keď Abrahám kráčal k hore, aby obetoval Izáka. Rada by som si vypočula jeho myšlienky. Predstavujem si, že uvažoval asi takto: „Bože, to, čo odo mňa chceš, je čisté šialenstvo. Dvadsať päť rokov čakám na syna a keď mi ho konečne dáš, chceš, aby som ti ho vrátil? Nerozumiem tomu. Načo si mi ho vôbec dával?“ Abrahám sa učil rozumieť významu obety. Učil sa, že obetovanie znamená vrátiť Bohu, čo od neho máme, čo nám daroval. A presne to som sa naučila aj ja v prípade neuskutočnej cesty na Bermudy - darované obetovať Bohu.

Ale pozor, vážené: nemôžeme obetovať niečo, čo nie je naše. Nemôžem Bohu obetovať mercedes svojej kamarátky: nie je môj, nemôžem ho ponúknúť Bohu. Ale môžem zasvätiť Bohu dieťa v mojom lone, alebo dom, v ktorom bývam, prácu, do ktorej každý deň chodím, aj depresie, ktoré prežívam, či napätie v rodine, ktoré ma Oberá o silu.

Od žien, ktoré potratili alebo prežili smrť svojho dieťa-ťa, často počúvam toto: Prečo mi Boh dal dieťa, keď mi ho vzápäť odňal? Odpoved' je - obeta. Boh chce, aby sme to dieťa obetovali jemu, lebo dieťa je skutočne *naše* - dlhý čas bolo súčasťou nášho tela - a len preto ho môžeme v obeťe vrátiť Bohu. Nie je to mrhanie. Nie je to omyl. A už vôbec to nemá byť *trest*. Je to pozvanie k obete.

Nedávno som takéto pozvanie k obete zažívala spolu s rodinou Consentinovcov. Po piatom mŕtvo narodenom dieťati Steve a Bridgett Consentinovci pozvali rodinu a priateľov na pohrebný obrad. Rozhodli sa neskryvať svoj žiaľ pred svojimi piatimi žijúcimi deťmi a ostatnými prítomnými. Hovorili o tom, že smrť dieťača chápú ako obetu

Bohu. Pätnásťročná Angela, ich najstaršia, napísala básňu, v ktorej dala prehovorí svojmu nenarodenému súrodencovi:

LIST MOJEJ RODINE

*Mamka a ocko, bratia, sestry milé,
láská ma s vami spája v celej sile,
bárs na zemi už nie som v tvare tela,
prítomnosť mojej duše zosilnela.*

*Trojičná láska k manželom sa sklára,
a vzniká dieťa, ten dar jestovania.
Počatý som bol v lone, malá bytosť,
no rást som nemal veľkú príležitosť.*

*Neurobil som krôčik najdrobnejší,
zvuk mojich slov vás nikdy nepoteší,
nemal som šancu smať sa, zaplakať,
lúčim sa, vedzte, ako vás mám rád.*

*Tak dobre s vami by mi bolo tu,
sponzali by ste moju hodnotu!*

*Tak blízko k srdcu mali ste môj život,
svet opustiť som musel v tieni clívot.*

*Mám od pápeža Jána Pavla meno,
on plní život láskou drahocennou.*

*Vďaka, že ste mi nebo otvorili,
anjelov, svätých vidím v tejto chvíli.*

*A pocitujem radosť spočívania
tam hore v nebi v spoločnosti Pána.*

*Kiež príhovormi uňho vám to splatím!
Modlím sa, nech raz prídeťte k nám pia-
tim.*

*Neviem sa dočkať nádherného dňa, až sa
zas spojí naša rodina!*

Obetovanie pomohlo rodičom a ostatným deťom nechať srdcia otvorené Bohu a jeho vôlei. Nelipnutie a obeta znamenajú to isté: nepripútať sa k niečomu, z čoho si urobím zmysel svojho šťastia a naplnenia. Nie, v obetovaní všetko ponúkam späť Bohu.

Pri svojej práci - vedení duchovných cvičení - sa neustále zdokonaľujem v obe-

Romantika pravej nehy? Intimita? Prečo sa tak rýchlo, priamo strmhlav, ponáhľame do vzťahov! Kde je hodnota vlastnej osobnosti? Nedegradujeme sa tým na lacný tovar, ktorý sám seba ponúka pod cenu? Ako ľahko dokážeme rozdávať dotyky len tak, bez rozmyslenia? Najhoršie je, že dnes sa to považuje za moderné a teda aj úplne normálne! Je naozaj normálne, že sa dnes mladí ľudia namiesto podania ruky pri zoznámení bozkajú? Je to naozaj normálne, keď to robí väčšina? Je naozaj kritériom múdrosti a správnosti podľahnúť jej tlaku? Zamysleli ste sa niekedy nad tým? Ja áno. A som sklamaná. Smutná a sklamaná z toho, že si dnes mnohí moji rovesníci pohiem „zábava“ veľmi zúžili. Vnímajú ju často iba ako priestor pre rýchle, neviazané a nezáväzné vzťahy, alkohol... Ale prečo by zábava nemohla vyzeráť inak? A preto vás prosím, priatelia, zabávajme sa, ale neza-

búdajme na svoju hodnotu. Majme jasné svoje hranice. Dajme ich najavo. Ich prvotným cieľom nie je obmedziť nás, ale chrániť na najcitlivejšom mieste. V našom vnútri. V srdci. Duši. Tam, kde je človek najzraniteľnejší... Oplatí sa rešpektovať svoje hranice! Áno, spoločne sa tešme a myslime na to, aké krásne je byť mladým. Aké krásne je mať veľa úprimných priateľstiev... A ešte jedna rada: Nepodceňme sa!!! Ozaj, viete, čo som zistila, že je pre budovanie môjho vzťahu najdôležitejšie? Spolupracovať s Ježišom! On spevní vaše vzťahy. Ani netušíte ako skrásnejú. Ako sa prehľbia. Očistia. Zúprimnejú... Hlúpost? Nie! Môžem vám to potvrdiť, pretože to každý deň zažívam na vlastnej koži!

Prajem vám veľa odvahy a sily pri budovaní priateľstiev....

-T. S.-

...čítanie na pokračovanie /5/.....

Božia marináda

Vrátiť všetko v obete

Zmarená cesta na Bermudy mala byť pre mňa dôležitou lekciou. Boh ma poučil, že mi rôzne veci dáva práve preto, aby som mu ich mohla obetovať. Keby mi nedal nič, predstúpila by som pred neho s prázdnymi rukami. Nemala by som čo obetovať. A tak mi dal Bermudy a ja som ten dar nadšene prijala. A nielen to: už som sa nevedela dočkať slnka, tepla a citového vytrženia, ktoré mi cesta priniesie. Ale nebolo určené, že si dar mám ponechať. Boh mi dal Bermudy, aby som mu ich mohla vrátiť v obete.

Myslím, že teraz sa vám vynorí spojenka na postavu zo Starého zákona, o ktorej sme už hovorili: Abrahám. Nečudo,

že ho nazývame našim otcom vo viere! Abrahám dáva príklad, ako sa zachovať, keď sa život nevyvíja podľa našich predstáv - ako priať svoje vyvolenie, požehnanie, no aj bolest, ktorá nás láme, aj to, ako nás Boh ponúka ostatným. Ukazuje nám zmysel obety.

LETNÝ TÁBOR

VEĽKÉ KARLOVICE

Nedeľa. Sväté omše v našej farnosti v tradičnom čase, ale predsa len nedeľa 14. júla bola iná. O 12: 40 odchádzal vlak na dlho očakávaný prázdninový tábor. Rodičia odprevádzali svoje deti objatiami, bozkami, ponaučeniami... Každý z nás sa tešil, iste každý z nás bol plný očakávania, čo kde, ako, kedy...a plno iných otázok nás napádalo... Všetko sme sa to snažili zveriť Bohu, a spolu s ním prežiť nastávajúci čas. Cesta bola trošku zložitejšia, lebo sme dvakrát prestupovali, ale bola o to zábavnejšia. Hlavne zo Vsetína do Veľkých Karlovíc, kde v motoráčiku vyvrcholilo detské očakávanie v podobe spevu dievčat, či hrou chlapcov s autíčkami. –Konečne ciel! Karlovice! V malebnej moravskej dedinke nás čakal prívetivý miestny kňaz, páter Rastislav, ktorý nás privítal. Ubytovali sme sa v pastoračnom centre. Dievčatá boli na poschodi na izbách (a na posteliach) a chlapci boli v spoločenskej miestnosti trošku dobrodružnejšie- na karimatkách. Čakala nás prvá večera a po nej prvý spoločný večer, kde sme sa predstavili, podľa toaletného papieru ☺ (koľko si kto odtrhol listov, toľko informácií musel o sebe povedať), určili sme si pravidlá táborového života. Rozdelili sme sa do štyroch skupín a každý deň mala jedna skupina za povinnosť niečo iné. Jedna modlitbu počas celého dňa, druhá pomoc v kuchyni, tretia upratanie spoločenskej miestnosti, štvrtá boli tzv. „drábi“ a mali na starosť dochvíľnosť na program. Každý večer sme mali možnosť sláviť svätú omšu v prekrásnom miestnom drevenom kostolíku, ktorí sme mali k dispozícii. Zvukom gitary i spevom nás doprevádzala Katka, občas i Karinka ☺ .

V prvý deň sme sa vybrali na menšiu túru, počas ktorej nás cestou naspať zastihol veľký lejak. Premočení, unavení, ale s úsmevom, veľkým optimizmom a dobrou náladou brata Mateja sme zvládli cestu naspať. Kedže nám počasie moc nedoprialo, po chutnom obede sme hrali hru s názwom Večer sme mali trošku televízny, kde deti i mládež priam hltali dej napínavého príbehu s názvom Most. Čo sa týka počasia, ani druhý deň k nám nebol štedrejší. Opäť nám pršalo. Tak sme si vytvorili hravú atmosféru. Hrali sme Tipos Bingo, osiem-smerovky, krížovky, súťaž o najrýchlejšie ošúpaný zemiak, o najdlhšiu šupku zo zemiaku. Tieto hry boli súťažné, takže sa mohli zbierať postupne body. V popoludňajších hodinách sme mali dramatickú „dielňu“. Tvorili sme divadelné predstavenia tvorené z rôznych biblických príbehov (o mánnotratnom synovi, o úteku do Egypta...).

Ešte sme aká dramatická noc nás čaká... (viac v Bernadetkinom liste)

Prijavili sa aj naše zručnosti: obrovský úspech zožalo najmä pletenie náramkov priateľstva. V druhej polovici nášho pobytu sme dostali ako dar aj pekné počasie. Využili sme ho naplno. Na ihrisku sme mali malú olympiádu a po nej bola možnosť hrať rôzne loptové a iné hry. A večer? Super módná prehliadka. Ešte že bolo dosť papierových vreckoviek. Plakali sme všetci. Od smiechu... A celý tábor? Bola to paráda!

Posledný večer sme mali spoločnú česko-slovenskú sv. omšu. Bolo to

krásne podčokovanie hostiteľom i Pánu Bohu.

Už teraz sa veľmi tešíme na budúci rok tábora!

-T. S.-

BERNADETKINE VSETÍNSKE

ZÁŽITKY (spracované z listu, ktorý písala v nemocnici)

Nikdy na to nezabudnem! Bol to veľmi nečakaný a bolestivý zážitok. Rozpoviem vám ho? Začalo to vlastne hned po našom príchode do Veľkých Karlovíc. Cítila som sa akási „nesvoja“. Nevenovala som však tomu veľkú pozornosť. Hovorila som si: „Predsa to nie je prvýkrát, že sa necítim dobre. Zvládnem to.“ A naozaj, zvládla som celý upršaný pondelňajší program... Znepokojila som sa až večer, keď moje bolesti nie že neustávali, ale sa aj po užití liekov neznesiteľne stupňovali... Keď nezaúčinkovala ani pomoc našich animátoriek, veľmi rázne reagoval prostredníctvom telefónu domáci kňaz, páter Rastislav... Záchranka zo Vsetína bola pri nás v priebehu niekoľkých minút... Doktorove: „Zoberieme ju...“ bolo rázne. Noc-nenoc, naložili ma aj s tetou Dankou... Keď som sa viezla v sanitke, myslela som, že snívam alebo hrám v nejakom filme... Pre bolesti a pláč som v nemocnici ani nič nevnímala...

Iba čakala... „Čo bude ďalej?“ Doktori na detskom oddelení boli super ľudia, takže sa mi začali sušiť slzy- i napriek bolesti a pomaly sa mi vracal krehučký úsmev... Previezli ma do izby, kde bolo ešte jedno dievča. Teta Danka bola mojom anjelom... Keď odišla a zostala som sama, opäť som zneistila, začala som premýšľať a... plakať. Bála som sa ako to so mnou celé dopadne a úpenivo som sa modlila... Noc som prežila s veľkými bolestami brucha... Ráno bolo také isté. Keď mi oznamili čo mi vlastne je, zlakla som sa, hoci som nemala tušenie o čom sestrička hovorí... Nasledovali nové neprijemné vyšetroenia... Bála som sa... Ale veľmi ma potešila návšteva brata Mateja, tety Danky a uja Ľuba. Dodali mi sebaistotu a silu a hned mi bolo do smiechu... Zato im patrí veľké ĎAKUJEM! Mysľou som zablúdila do Karlovíc... Bolo mi ľúto kamarátov v tábore, že kvôli mne boli smutní, plakali a neužívali si tábor ako by si zaslúžili... Bolo mi ľúto aj dospelých, ktorí sa o mňa strachovali a prebdeli skoro celú noc... „Keby som nemala podporu vás všetkých, znášala by som to veľmi ťažko... Nemocnica je sice

nádherná a sú v nej milí, ohľaduplní ľudia, ale je to vždy nemocnica... Nemocnica namiesto tábora...“ Celý deň bol čudný. Nič som nejedla. Iba som pila čaj, spala, volala s rodinou... (jasné, že všetci plakali)... Keď nespím, tak ležím a pozérám na stenu, na dvoch trpaslíkov na nej, alebo len tak do okna...“ Takúto situáciu som zažívala prvýkrát (a dúfam, že aj posledný)... „Kamaráti, veľmi mi pomohlo, keď som začala čítať listy čo ste mi poslali. A sms. A telefonáty... Ďakujem všetkým z celého srdca!“ Konečne mi doniesli niečo na zahryznutie. Už

mám čosi v žalúdku... Aj suchý rožok urobí veľa... Cítim sa podstatne lepšie i keď miestami mám ešte bolesti, ale je to neporovnatelné... „Jasné. Lepšiu náladu mi robí vaša láska, ktorou som obklopená a ktorá ma napĺňa... Hovorí: „Vráť sa, ty to dokážeš, bud' silná, tešíme sa na teba“... Zostáva už len pár hodín aby som sa zahryzila do napínavého a rozhodujúceho rána... ---- Zobudila som sa... S nádejou čakám ešte na opäťovné vyšetroenie, ale vyzerať to, že je všetko v pohode... a ja sa vrátim späť na tábor..., prinajhoršom domov...!“

Z LÁSKY, KTORÁ RÝCHLO PLÁPOLÁ, ZOSTANE IBA KÔPKA POPOLA

Tak. A je to za nami. Hovorí sa, že všetko pekné sa raz skončí... Nuž skončili aj najobľúbenejšie prázdniny v roku a každý z nás rekapituluje, čo všetko cez ne zažil. Niektorí z nás boli v horách, kde mohli vnímať Božiu prítomnosť v každom steble trávy. Iní majú radi tropické horúčavy a tak strávili nejaký čas pri mori. Nechali sa unášať krásou paliem a tajomnosťou zapadajúceho slnka... Nech ste už boli kdekoľvek, určite ste si všimli, že neodmysliteľnou súčasťou prázdnin sú diskotéky...

Aj ja som sa na jednej zúčastnila. Temperamentné, dynamické, struhujúce melódie. Ach! Čo vám budem hovoriť... Vytancovala som sa tak, že som ešte dva dni potom mala svalovicu... Nesústredila som sa však iba na tanec a hudbu. Všímala som si i ľudí, ich správanie, uvažovala nad ich možnými vzťahmi a kládla sama sebe tichú otázku: „Koľkí si sem prišli len zatancovať? Alebo majú iný zámer?“ Odpoveď prišla vzápätí. Hned ako som sa poobzerala okolo seba. Všimla som si jedného chlapca. Vysoký,

LÁSKA?

urastený, jednoducho typ chlapca, ktorého by žiadne dievča neprehliadlo. Dlh však nezostal sám. Do jeho pozornosti sa vatrelo dievča. Sympatické, pekne učesané, ale veľmi chabo oblečené. Postavila sa pred neho, zapózovala a nadviazala rozhovor. Na tom nie je nič zlé, práve naopak. Páčilo sa mi, že mladí sa dokážu dnes len tak porozprávať. Ale dlho toto dievča nezostalo iba pri rozhovore. Vyzývalo sa ku nemu naklonila a po desiatich minútach rozhovoru tohto chlapca pobozkala. Bol to „bozk hodný nevesty pred sobášom“. A to ma zarazilo. Vtedy som si položila otázku: „Akú cenu má dnes pre nás mladých bozk? Akú cenu má dnes dozrievanie v známosti?“

